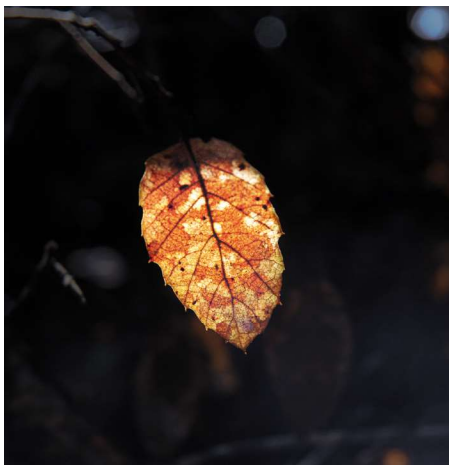

FENT I DESFENT

A bosc

Fotos: Jordi Massoni

—Veu Cisco? Si jo pogués, és un dir, no?, però si jo pogués plantaria romani a banda i banda.

—Com vol dir a banda i banda?

—Doncs a banda i banda: tot al llarg del camí.

—I vol dir que cal? Ja hi ha altres coses al llarg del camí.

—No dic que no, però no fan tan bona flaire.

—Home, però també distreuen: les canyes d'Amèrica, per exemple, o els mateixos esbarzers amb les mores, quan és el temps.

—No vulgui comparar, Cisco.

—O el fonoll...

—El fonoll, veu?, ja seria diferent.

—I les cireres d'arboç o els aranyons? I el boix grèvol? Què me'n diu del boix grèvol quan treu el nas amb aquell vermell tan viu? O... miri: no em digui que aquella vora-da de llentiscle no fa goig de veure.

—Sí, però al món no hi ha res tan bo com les herbes que es fan a bosc: la farigola, la camamilla, la marialluïsa... i, per damunt de totes, el romani.

—Carai Maties, li ha agafat fort amb el romani.

—Però és que, a veure: no em digui que una mata de romani no fa bosc.

—En això té raó: una mata de romani fa bosc.

—Ho veu com ve amb mi? Doncs jo si pogués en plantaria per tot arreu per on he de passar.

—Vostè perquè seria home de tenir ma-sovers: posa'm això aquí i posa'm això allà. Però el bosc ha de ser silvestre, Maties, no foti, home. El bosc ha de ser tal com la mare natura l'ha parit.

—Deu voler dir tal com Déu Nostre Senyor l'ha fet.

—Miri, vostè i jo tenim molts anys, però no hi érem quan es van fer els boscos, o sigui que no podem entrar en qüestions de de-

tall. El que em vinc a referir és que el bosc és savi. Ell sap perquè fa créixer una mata o un arbust o una flor en una banda o en una altra.

—Sí, però no em dirà que la natura arren-glerada, no és una meravella. No em digui que un hort...

—Ah, és veritat: aquí m'ha hagut. No hi ha res al món com un bon hort. Aquelles re-gues tan rectes i primmirades: els enciams, les escaroles, les bledes, les patates, els alls... I les tomateres, tan airoses. I en aquell racó d'allà hi farem julivert i en aquest d'aquí, una mica de menta. Tot l'amor del pagès és a cada engruna de terra remena-da.

—I ho veu? Veu com torna a venir amb mi?

—Sí home, però una cosa és un hort i una altra de molt diferent és el bosc: el bosc ha de ser bosc, i al bosc deixi's de rengleres. Va, Maties, no em digui que a la primavera no fan alegria els camps de roselles.

—I és clar que fan alegria. Com vol que no facin alegria els camps de roselles? Fa unes preguntes, vostè també... Només que el romani...

—Torna-hi amb el romani. Quina ceba que li ha agafat avui amb el romani. Com si no hi hagués res més a bosc... No sé si ho veu, però no hem parlat ni d'espàrrecs ni de bo-lets.

—Ah sí, sempre hi estaré. Els espàrrecs i els bolets són els reis del bosc.

— Oi tant! No em dirà que una truita d'es-pàrrecs...?

— Sí senyor: no hi ha res com una truita d'espàrrecs.

—I quatre bolets a la brasa?

—Sí senyor: no hi ha res com quatre bo-lets a la brasa.

—Com quedem? No hi ha res com una truita d'espàrrecs o com quatre bolets a la brasa?

—Doncs no sabria què triar.

—I és clar que no. Perquè no s'ha de triar. Seria pecat triar. És com una dona decent i una dona, diguéssim..., alegre: no són in-compatibles.

—Això que diu sí que és pecat, Cisco. I gros.

—Va home, va! Si ja sap que només ho dic per veure si s'enfla.

—Doncs no m'atabali, Cisco. Que l'ultima cosa que ens convé és que ens pugui la pressió.

—Aquí a bosc? Què diu home. Que no veu que aquí tot torna a mare?

—Ben veritat. A bosc sempre s'està en pau. No sé com dir-ho: preparat pel que pugui venir.

—Veu Maties? Això que acaba de dir m'ha fet una mica de fred a l'esquena.

—Li fa fred a l'esquena? Doncs ja em sap greu Cisco, però vostè i jo ja fa dies que tenim el cul en remull.

—Que no s'acaba de sentir?! Escolti... no fa per vostè aquest vocabulari.

—Ja sap què diuen: qui va amb un coix...

| Núria Corredor |

L'escriptora i el fotògraf van trobar que el bosc era un bon motiu d'inspiració. Ha estat senzill, doncs, portar a terme aquesta primera col·laboració. Les seves interpretacions es complementen perfectament.

Coordinació: Anna Aguiló, Marta Gallart i Conxa Sauri.